

Medlemmernes Overbeviisning, naar man begynder Forhandlingen med at erklære, at man „fæder sig“ ved, hvad Modstanderne sige. Jeg troer, at vi heller ikke ville udrette Noget for Folket udenfor, thi det har hørt os sige, hvad der nu idag er sagt, og hørt os modsigge det saa ofte, at det — jeg havde nær sagt med et ellers ikke ret passende Udtryk, kan Lectien udenad. Jeg troer derfor, det vil være rigtigst, naar der ikke virkelig fremkommer noget Nyt, at slutte vore Forhandlinger og gaae til Afstemning; men jeg skal dog, for at det dog skal blive sagt, i et Par Ord sammensatte, hvad der væsentlig bestemmer mig, og jeg troer dem, der stemme paa samme Maade, til at stemme, som vi gjøre. Jeg skal sammensatte vor Tankegang i meget faa og korte Sætninger og dermed slutte idetmindste min Deeltagelse i Forhandlingerne. Vi stemme for det foreliggende Grundlovsforslag, fordi Rigsdagen ikke er Eneherre over Danmarks Forfatning og ikke kan bringe nogen Forfatning til fuld Virksomhed for alle Rigets Anliggender, men der staaer en anden Ret, repræsenteret ved en anden Forsamling, ved Siden, en Ret, som vi ikke her kunne underkjennde, og som ikke mangler en betydelig Støtte i Folket. Det kan ikke hjælpe, at man forsikkrer, at Folket i sit store Fleertal ubetinget vil Grundloven af 5te Juni o. s. v. Der er Elementer af Magt, og der er en Ret, og der er en Overbeviisning, som staaer mod dette, og naar den ærede 6te Landstingsmand for 9de Kredts (Madsen) sagde, at naar, som i Martsdagene 1848, Folket drog op for Christiansborg og bad om Gjenoprettelsen af den uforandrede Grundlov af 1849, saa vilde vel Rigetsraadet takke af, saa vil jeg for det Første forsikkrer om, at jeg ikke troer, at Rigetsraadet i sin Heelhed talter af, men jeg vil fremfor alt gjøre ham opmærksom paa, at dette Tog af Folket op til Christiansborg finder ikke Sted, kan ikke finde Sted, vil ikke finde Sted. Hvor er den Mængde herudenfor? Nei, der er aldeles ikke den ubetingede Forbring hos Folket, saa at vi skulde bøde os derfor. Vi, som sige Ja til det foreliggende Grundlovsforslag, vi staae her ligesaa vel som de Herrer, der sige Nei, ifølge et Folkevalg, ved hvilket det er paa lagt os, — forsaavidt man kan give et Paa-

læg, — ved hvilket vi ialtfald ere valgte i Henhold til den Forudsætning, at vi ville sige Ja. Det er den ene Grund til vor Handlemaade, men den anden er den, at de Fleste af os, ligesom ogsaa mange Medlemmer af Rigetsraadet, virkelig ansee en Forandring i Grundloven af 5te Juni 1849 med Hensyn til Landstingets Sammensætning for uønsket, og vi vedkjende os og udtale som Hovedsagen for os denne Overbeviisning. Vi sige, at ved Grundloven af 5te Juni 1849 var det Hensigten at danne for vort Lands Anliggendes Behandling et Tokammersystem. — Det var altsaa Meningen, at Folkevilien og Folkedommen skulde komme tilsyne paa en dobbelt Maade og faaledes, at derved kom en større alsidig Omfluen tilveie i Betragtningen af Anliggenderne. Skal det være sandt, da maa Landstinget ikke være en blot og bar Gjenstand af Folkethinget, og der maa derfor ved dets Valg absolut gjøre sig noget Andet gjældende end det, der skaber Folkethinget, den umiddelbare rene, almindelige, Valgret. Det var Meningen ved selve Grundloven af 5te Juni 1849, men Erfaringen har overbeviist dem, der tænke som jeg, — ikke dem, der tænke modsat — om, at de Midler og Veie, som man har valgt, ikke have været velberegnede, at en Valgbarheds census og indirecte Valg uden nogen Betingelse for Valgret ikke førte til Maalet, fordi Folket med ubestridelig Genstidighed ikke fastholdt det Formaal, for hvilket disse Former vare givne. Jeg skal ikke vende tilbage til, hvad jeg ved første Behandling udtalte imod den Sætning, der sthygedes os som affrækkende i Ansigtet, at Folket aldrig havde misbrugt sin Valgret. Jeg skal hverken kritiserer de enkelte Valg eller faaledes sige, at der er valgt urigtigt, at man kan sige, jeg derigjennem badler Forsamlingen; men jeg siger, at efter min Overbeviisning ere Grundlovens Regler om Sammensætningen af Landstinget ikke benyttede til at frembringe et selvstændigt, ikke i Modfætning til Folkethinget staaende Landsting, men et selvstændigt Landsting, der kunde kraftigt modererende virke sammen med Folkethinget. Der har været en Bestræbelse, en misforstaaet Stræben efter Frihed, der har ført længere og længere henimod det, som tilsidst